

LOPUTON NÄLÄN VUO

Ihmisyys vs pedon luonto

Johanna Sirniö

Loputon nälän vuo

Ihmisyys vs pedon luonto

Johanna Sirniö

Johanna Sirniö

Loputon nälän vuo

Ihmisyys vs pedon luonto

Kauhu/seikkailu

© 2025 Johanna Sirniö

Kannen suunnittelu: Bod easycover

Sisuksen taitto: Johanna Sirniö

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9618-4

Ensimmäinen luku

Pohjolan erämaata silmin kantamattomiin synkkineen ja hyvin tiheä kasvuisineen metsineen tuolla harvoin asutulla seudulla, jossa suuri männikkö rykelmän ympäröimä mökki, josta on lähikylään matkaa kilometrejä. Pientä mökin kattoa loppu syksyinen rankkasade pieksää kylmänä ja myrskytuulet helisyttää mökin ikkunoita raivoisina, jossa istuu takkavalkean edessä eläimen nahkoihin pukeutunut eukko, jonka kasvot on suuren hupun kätköissä. Eukko muistelee niitä pitkiä luisevia olentoja, jolla kylkiluiden luut näkyi ja pitkillä luisevilla käsivarsillaan tarttui ihmishuuhkoihinsa kiinni repiäkseen heistä elävinä palasia terävillä hampaillaan. Moni oli päässyt hengestään nälän sokaisemien hirviöiden toimesta, jotka oli ahdistettu kallion sisään, mutta jokaisessa nälänhätäisessä ajassa piili vaara niiden muinaisien olioiden paosta. Niitä olioita ei voinut tappaa tietävästi mitenkään, joten täytyi sulkea vankeuteen. Tuo muori mökissään oli kykenevä voimallinen noita, jolla oli viisautta nähdä tilanne niin pahana, että pako kylästä oli 16-vuotiaan oppipoikansa kanssa paras vaihtoehto mitä heillä oli. Oppipoika oli kylän klaanin päämiehen pojanpoika, joka kantoi vahvinta voimaa itsessään muodonmuuttajien klaanissa. Klaanin jäsenet mahdollisti tuolta erää ettei muinaisen ajan pahuus saanut syöminkien aatelijaa leviämään muualle, kun kylän uloskäynti suljettiin metallein ja vahvoin loitsuin.

Annan täytyi odottaa valmistumisen hetkeä, kun oppipoikansa jälkeläinen syntyisi, josta oli tuleva naisen uusi oppipoika, joka joko seuraisi edeltäjänsä synkkiä harhautuneita jalanjälkiä tai omaisi enemmän voimaa vastustaa sitä houkutusta mikä sisälsi myös paljon loputonta nälän tunnetta, jota verenvuodatuksen tarve joka kerta vaan kiihdyttää. Muori säpsähtää mietteistään, kun kuulee kaikuvan koputuksen oveltaan ja sinne menee laahustaen iän tehneen liikkumisesta vaivalloista, kun tietää ettei ruumiinsa tule kestäämään pitkään enää. Muori ravistelee päätään päättäneen keskittyä nyt tähän hetkeen, joten viimein avatessa oven näkee katsetta vältelevän miehen, jonka asennosta pääättelee ettei ole tullut mieluusti juuri tuon mökin ovelle. Mies on eukon naapuri, joka asuu vielä kauempana kylässä tunturin kuppeessa ollen sinne mentäessä pelkkää ylämäkeä. -Eerohan se siinä, joka et erityisemmin ole käynyt vierailulla luonani, muori sanoo virnistäen harvahampaisella suullaan ja se saa miestä puistauttavan moinen noita-akka. -En minä tänne ole tullut höpöttämään, kun on aika muorin nyt lähteä auttamaan synnytyksessä, kun ei se mokoma räpäle mahda sieltä tulla ilman, että vie hengen äidiltään, mies sanoo korottaen ääntään kiihtyneenä. -Lähdetäämpäs sitten, muori sanoo ollen hyvillään viimeinkin pojan syntyvän. Metsässä on vaivalloista myrskytuulessa kulkea ja siksipä miehen toistaen mielessään: olisimme jo perillä. Muori koittaa laahustaa perässä, jotta miehen pitää kokoajan odottaa. -Mene sinä vain niin tulen kyllä perässä, muori sanoo nähden miten hermostunut toinen on. Mies huokailee raskaasti, mutta silti päättää kulkea samaa matkaa muorin kanssa, kun onhan jo hyvin vanha nainen, joka minäpäivänä tahansa kuolla kupsahtaa. Kaksikko yhtämatkaa tulevat Eeron talolle, jonka oven aukaistessaan näkevät veren valtaaman sängyn ja tuskissaan kiljuvan naisen, joka katsoo ovelle heidän tullessaan. Ero juoksee sängyn viereen tarttuen naista kädestä, johon on kiintynyt suuresti tuon 9 kuukauden aikana ja nainen myös häneen, josta muori on hyvillä mielin. Saa syntyvä lapsi syntyä rakkauden ilmapiiriin ja siinä kelpaa kasvaa tasapainoiseksi sekä voimakastahtoiseksi mieheksi. Synnyttäjän mielestä jokin tuossa eukossa sai niskakarvat pystyyn, kun muisti kuulleen noitien syövän lapsia, joilta anastaa näiden nuoruutta, joka säilyisi sitä pidempää mitä nuorempi lapsi oli. Pitäisi luottaa naisen tulleen auttamaan eikä riistämään äidiltään lapsensa pois, kun ollen välittämästä muusta kuin saada itsekkäisiin tarkoituksiperiin lapsi käyttöön. Kummallinen tulija lähtee keppiinsä nojaten nilkuttamaan sisälle taloon ja tästä lähtee omituisen voimakas mätänevän raadonhaju sekä tällä tippuu päällään olevista turkeistaan tahmaista keltaista nestettä, joka kuvotti kaksikkoa, jotka tiesivät naisen kuitenkin olevan ainut, joka pystyi auttamaan. Noita ojensi kätensä synnyttäjää kohti tullen niistä lämpöä ja muuttuen lähes kuumuudeksi laskeutuen naisen

synnyttimille. Nainen rentoutuu lapsen kuin putkahtaen ulos äidistään noidan käsivarsille, joka toteaa mielessään voimakkaan isokokoinen lapsi on. Vauvalla on jo erityisen muotoiset korvat ollen aavistuksen suipot, joka vähän vain raottaa silmiään, jotka ovat saman väriset kuin männyn runko ja tämän hapuillen käsillään naurahtaen jokeltavan. Anna-muori hymyilee lapselle ja niin hymyilee lapsikin kaikkien hampaiden näkyen olevan suussa. Terävät ja vahvat on kulmahampaat pienokaisella, joten tulee olemaan tuskaista rintaruokkia. On jättänyt isänsä oman leimansa lapseen, josta tulee hylkiö muiden ihmisten silmissä, jotka eivät tule ymmärtämään muodostuneen erillaisuudesta vahvuus. Nainen kiittää Luoja selvinneen synnytyksestä, vaikka kovat kivut jyllää hänen kehossaan yhä. Kuulee lapsen itkun ja katsoo sivulleen nähden muorin sylissä pienokaisen. -Tahdon lapsen syliini, sanoo nainen ja niin se suodaan hänelle. Nuo pojan silmät ja kookas koko ihastuttaa tuoretta äitiä pitäen lastaan kaikkein kauneimpana lapsena. Tuore äiti aavistaa poikansa tien tulevan olemaan yksinäinen ja vainottu ollen onneton siitä niin, että sydäntään puristaa kivuliaasti ja siksi suukottaa lastaan hellästi otsalle. Muori näkee tehneensä tehtävänsä tältä erää ja lähtee kaksikon huomaamatta kulkeutumaan kohti mökkiään. Kuulee juoksu askeleet kuitenkin yllätykseksi perässään. -Kiitos sinun he selvisivät, Eero sanoo ja tarttuu kaksin käsin muoria kädestä. -Olkaa hyvät vaan, sillä luotan sinun osaavan kasvattaa hänet ja olla miehen mallina hänelle, jota pitää oikeana isänään, joten pidä myös sinä häntä poikanasi vaikkei olekkaan vertasi sekä lihaasi, muori sanoo tuntien herkistytävänsä tietäen nyt varmuudella valinneensa oikean miehen pojan kasvattajaksi. Kiittää nyt tällaista hylkiötä, jota ulkomaailma on pitänyt lähes spitaalisena, joka seuraa välttellen eikä missään tapauksessa häneen mennä koskemaan peläten saavansa tartunta. Tuo mies pienellä teollaan osoittaa millainen oikeamielinen mies on. -Siitä voit olla varma, mutta ethän sinä onneton muori nyt mene kuolemaan, kun näytät niin kovin uupuneelta, mies sanoo muuttuneen suhtautumiseltaan ääripääksi mitä oli ollut 9 kuukautta sitten. -Lepoa kaipaen en mitään muuta, joten menen nyt, kun vanhus haluaa palata kotiinsa, muori sanoo ja niin kaksikko eroavat toisistaan. Muorin voimat tuntuu hiipuvan joka askeleella ja päästessä mökkiinsä tuupertuu vuoteeseen väsyneempänä kuin koskaan ennen. Tuossa hetkessä vuonna 1845 ummistaa silmänsä odottaen innolla saavansa seurata vauvasta asti kasvua mieheksi ja olla mukana tutustua häneen, josta tulisi ainoa ja viimeinen toivonsa mikäli enneunensa toteutuisi muorin pohtien vaipuessa uneensa. Kokonaista neljä sukupolvea sitten muori sulki olioiden pääsyn ulkomaailmaan monen muun kanssa, mutta siellä se yhä oli muori aistii sen ollen odottavana ja voimakkaampana kuin ennen. Siitä tietää edessä uusi nälänhätä siintävänä uhkana, joka aika toisi tullessaan koitoksen, josta ei tietoa ollut kellään heistä tuossa turvaisassa talossa missä uusi elämä oli ottanut jalan sijaan kasvaa.

Toisaalla oli poika iältään 13, joka oli kasvanut vuotensa siihen ikään asti väkivaltaisen isänsä hoivissa äitinsä kuolleen synnyttäen pojan, jota sanottiin tappaneen äitinsä ja siksi isänsä kutsui häntä nimellä "murhe" eikä muuta nimeä tiennyt. Päivä sama jona Dolf syntyi Murhe ensi kerran todella oli tappanut. Odottaen häntä eri osa kuin Dolfia tuossa näytelmässä, jossa kohtalon ivana kuin olioiden henkiytymät pystyvät vain odottamaan ihmisten kurjuutta ja parhaita ruumiita mihin asettua asustamaan, joka antaisi uuden tilaisuuden nousta kylvämään kauhua ja kuolemaa. Tuo pojalla nimeltä Murhe on oma osa siinä ja tuossa hetkessä ei uskoisi mitä tuolle laihalle pojan räpälelle olisi vuonna 1865 tapahtuva kantaessa rinnassaan pelkkää pohjatonta tyhjyyttä, katkeruutta ja vihaa. Isänsä oli siinä ensimmäinen uhri, jota tökki hiilihangolla niin pitkään, että oli rinnassaan ammottava aukko, josta näki tämän selkärangan, mutta se teko oli pelkkä pieni alkusysäys kaikella sille kaameudelle mitä vielä pojan olemassaolo toisi tullessaan.

Alku vuosina on Eeron vaikea hyväksyä Dolfia, joka jo neljä vuotiaana on kuin kuusi vuotias kooltaan ja ollen ketterä kuin jänis, joita ajaa takaa huvikseen pitkin metsiä, jotka tuntuu olevan kuin luotu Dolfille leikkikentäksi. Vuosien kuluessa äitinsä alkaa pitää muorin puheita hourion naisen höpinöinä ja siksi oli huoleton mieleltään. Pojasta tuli vuosien kuluessa taitava

metsästäjä osaten käyttää taitavasti jouta että puukkoa, josta Eero tunki suurta ylpeyttä isänä. 16-vuotislahjaksi saa Eerolta 16:sta pyytämiensä kettujen kalloilla koristellun paksun vyön, joista on niin otettu, että vielä nykyisin se osa jokaista vaatekokonaisuuttaan. Dolf lähtee varhaisena aamuna vuonna 1868 lokakuun 13, joka on hänen 21 syntymäpäivänsä Eero kanssa tarkistamaan ansoja, joista kaikista on syöty niihin kiinni jääneet eläimet ja linnut. -No jo on kumma enpä ole moista nähnyt, että kirotut ketut vie kaikki mennessään eikä edes ole talvi, jolloin voi olla pula ruuasta ja silloin ryöväävät ansaitsemamme saaliit, karjaisee Eero heidän tehdessä kotimatkaa joen myötäisesti pettyneinä jäädessä ilman saalista. Dolf ihmettelee ääneen minne lintujen äänet katosivat yllättäen ja samassa jo kuuluu susien ulvontaa takaansa. Dolf pitää perää, joten käskää isänsä juosta pakoon, kun hän itse alkaa ampuu susia paikallaan seisten nuolilla, mutta ihmeellisen vikkellästi nämä väistää niitä. Enää ei pääse Dolf pakoon susien kerinnee niin lähelle, joten huutaa Eeron perään ettei anna yhdenkään nuista pedoista päästä ja selvitä hänen ohitseensa vaikka henki menisi. Juokseva Eero kuitenkin pysähtyy katsoen taakseen poikaansa, jonka syntymä yö palaa miehen mieleen, kun oli miettinyt ettei halunnut laisinkaan mökkiin kirottua lasta, joka toisi vaan pelkkää onnettomuutta. Eero päättää jäädä Dolfin avuksi, jonka ei voi antaa jäädä yksin. Eero virittää jousensa ampuen ensimmäisen suden, jonka kaatuessa elottomana ihan Dolfin jalkoihin ja silloin huomaa Dolf Eeron jäämisen. -Tulimme tänne yhdessä, joten lähdemmekin täältä yhdessä, lausuu Eero, jolle Dolf hyväksyvästi nyökkää. Ennen kuin Dolf ehtii kääntää huomionsa edessään oleviin susiin yksi suuri kokoisin niistä hypäten häntä vasten, jolloin kaatuu ja peto upottaa hampaansa hänen olkapäähän. Siinä susi nyt puree vaan kovemmin ja kovemmin veren tirsken haavoista yrittäen repiä lihaa irti miehestä, mutta Dolfin vahva rakenteisuus ja lihaksikkuus on hänelle eduksi. Muut viisi sutta ovat piirittäneet Eeron, joten ei pääse Dolfin avuksi. Eeron ottaen puukon vyöltään valmiina torjumaan susien hyökkäyksen, mutta kun ensimmäinen susi iskee hampaansa miehen käsivarteen, kun toiset seuraa esimerkkiä upottaneet hampaansa miehen jalkoihin ja mies kiroaa kurjan elämänsä loppuvan ja joutuvan susien syötäväksi. Hän kuulee Dolfin huutavan sen valaan taistelutahtoa, joka saa Eeron vetäisemään käsivarressa olevalta sudelta kurkun auki, jonka leuvat irrottavat otteensa. Eero tuntee viiden suden repiessä muristen lihan palasia hänestä nälkäisinä niin, että pian ei osaa kuin huihua puukolla susia, jotka vikisevät saaden vain viiltahaavoja ympärilleen paikkoihin, jossa ne ei tuottaneet sen suurempaa vahinkoa kuin pieni muotoista veren vuotoa ja kipua. Dolf näkee metsästystoverinsa olevan maassa ja huutavan raivoikkaana susille. Dolf näkee yhden susista tarttuen hampaillaan Eeroa kurkusta ja kuulee huudon muuttuvan epäselväksi mörinäksi yrittäen saada käsillään suden leukoja auki saadakseen henkeä ja rimpuillen vauhkona paniikin ottaen hänestä vallan. Dolfin täyttää suunnaton epätoivo, kun ei pääse Eeron avuksi ja huomaa kaksi asiaa: loppuen rimpuilu isällä ja ääni lakkaa toverillaan menehtyen. Sudet riuhtoivat lihaa miehestä Dolfin huutaen menetyksen tuskasta että suuren suden tuottaman kaameiden hampaiden kivun takia. Mies tekee päätöksen ettei hän kuole ja kaikin voimin iskee puukkonsa suden kylkiluiden alapuolella olevaan pehmeään kohtaan, jolloin peto irroittaa hampaansa yrittäen vetäytyä kauemmas, mutta silloin puukko viiltää isommaksi haavaa ja näkee viisaammaksi pysyä paikoillaan. -Sinä et mene minnekkään, karjaisee Dolf ja vetäisee koko suden mahan auki, jolloin tämän sisäkalut ja veri tulvahti hänen päälleen lämpöisen pahan katkuisena. Iso susi kaatuu Dolfin päälle siihen, mutta mies tietää vaikka iso susi on tapettu tulee olemaan hengen vaarallista yrittää tappaa muutkin sudet, jotka eivät huomaa miehen liikehdintää ruokailemistaan ahnaasti. Mies nousee pois raadon alta ja alkaen nakella kivillä susia näiden jättäen Eeron ruumiin rauhaan. Sudet nostaa päänsä ruumiista ja katsoo ympärilleen nähden niiden johtajan makaavan elottomana maassa niiden edessään seisoen suolien ja veren sotkema mies puukko ojossa silmiensä kiiluen huutaessaan niille raivoissaan. Sudet perääntyvät ja lähtevät metsään, kun Dolf nostaa isänsä raadellun ruumiin käsivarsilleen ja lähtee kotiin kiivaasti kävellä. Mökin pihamaalla Dolf huutaa äitiään, joka tulee mökistä ulos ja näkee Eeron ruumiin verisenä sekä liikkumattomana juosten poikaansa vastaan, joka

laskee miehen maahan. Emma alkaa itkemään ja poikansa sallii sen purren itse hammasta toistaen itselleen olevansa liian iso itkemään ollessaan nyt mies eikä pikku poika. -Mitä tapahtui? Kysyy nyyhkien nyt Emma itkeneen pahimman pois pyyhkien silmiään hihaansa.

-Sudet ilmestyivät ja kävivät kimppuumme, mutta emme voineet mitään niille vähiten Eero, joka sai kerralla viisi sutta kimppuunsa, joista yhden sai tapettua ja minä niiden johtajan, joka esti minun apuni isälleni, joka tuli raadelluksi kuoliaaksi. Vielä minä ne sudet tapan ja kostan Eeron kuoleman, sanoo äitinsä säikähtäen poikansa noustua seisomaan, mutta tämän horjahtaen takaisin polvilleen uupumuksesta ja järkytyksestä. -Kumpu en olisi antanut sinulle isäsi pyytämää nimeä, kun kerta nuo pedot tulivat olemaan hänen kuoleman aiheuttajat ja siksi nyt tämä epäonni meitä kohtasi, Emma puhuu soimaten itseään. -Ei sillä ole mitään tekemistä tämän kanssa, sillä tämä voisi sattua kenelle vain, joka kohtaa nälkiintyneitä eläimiä metsästysretkellään, Dolf vastaa kärkevästi ymmärtämättä mistä ihmiset saa päähänsä podoista puhumisen tuovan huonoa onnea, kun eivät ne ole mitään riivaajia vaan osa normaalia luontoa, jotka keskittyy selviytymiseen ja lisääntymiseen. Äitinsä auttaa poikansa mökin sisälle pesten tämän puremajäljet ja käärien kääreen miehen olkapäälle tiukasti, jottei veren vuotoa enää tapahtuisi. Kiitellen mies koskettaa käärettä ja äitinsä ojentaa hänelle rohto juomaa minkä irvistellen mies juo, kun jo kääntää selkensä äidilleen laittautuen nukkumaan silmien painuvan pakolla kuin kiinni yllättäisestä väsymyksestä. Mies arvelee äitinsä laittaneen juomaan jotain huumaavaa ainetta ja niin vetäytyy todellisuus kauas pois nähdessä silmissään pelkää pimeää ympärillään. Pimeyden väistyessä pian miehen silmiin osuu mökin hirsilaipio, jossa on hämähäkin verkkoja, jotka näkee selvästi kuin päivällä, vaikka on lokakuisen pilvinen hämärä ilta. Äitinsä nukkuu pää poikansa sänkyä vasten poskillaan kyyneleet, joista tulee miehelle pakottava tarve pyyhkiä poskilta pois nuo. Niin tehtyään mies tuntee suunnatonta painetta ja siksi nousee sängystä virtsaamaan mökin pihalle kävelleen. Takaisin todellisuuteen kusemisensa jälkeen saa tuo vaatteidensa kaamea lemu, jotka riisuen laskeutuen jokeen istumaan kyykistyen pesemään itseään ja vaatteitaan. Pöllö kuuluu huhuilevan kuin se olisi ihan vierestä lähtenyt lentoon, mutta mies näkee kuun kirkkaassa kehrässä pöllön kaukaisen lentävän siluetin. Mies näkee tunturi kuppeessa kivikasan ja päättelee siinä olevan isänsä, jonka Emma on haudannut sillä aikaa, kun poikansa nukkui. Mies kuiskaa yötaivaalle hyvästit Eerolle, kun yllättäen valtaa hänet outo tuntemus jonkun katsovan häntä selkensä takana, joten pyörähtää ympäri nähdessä jättimäisen ihmismäisen hahmon, joka on kapea kasvoinen ryysyinen mies, jolla on kasvoissa pakkasen puremia ja tämän huulet ovat halkeilleet kuivuudesta sekä mahansa ollen auki juuri samalla tavoin kuin sillä Dolfin tappamalla sudella niin, että tämän suolet ovat nähtävillä valuen niistä tahmaista verta maahan. -Minä olen Aslekem, joka olin muodonmuuttaja MÅGME Klaanini merkittävimpiä jäseniä, joka epäonnistuin minulle määrätystä tehtävässäni, jossa kenties onnistut paremmin. On sinusta kiinni jäätkö siihen hahmoon muuttuen villieläimeksi, joka repii rakkaan äitisi kahtia vai löydätkö keinon hallita sitä, kuuluu hahmon sanat kohottaen käsivarsiaan ollen hetkessä ihan Dolfin kasvojen edessä, johon tarttuu käsillään. Tuo hahmo katsoo valkoisin silmin välittäen korvia vihlovalla raivolla nuo sanat Dolfille, joka tuntee tunkeutuvan silmiensä kautta jotain tuskaisen kirvelevää häikäisten pian hahmon silmistä tuleva valo. Kuuma kirvely käy läpi Dolfin ruumiin, joka vavahtelee voimakkaasti kuin olisi hillitsemättömässä horkassa. Niin nopeaa kuin se kirvely tulee on poissa jo ja Dolf hieroo silmiään arvelen vain nähneen valveunta. Eikä silloin todellinen ole tuo haamu, kun katsoessa ympärilleen näkee vain isän hautakummun, joen, mökin ja tunturit. Mies astelee mökkiin sisälle ryömien peiton alle, kun yllättäen Emma säpsähtää hereille kuullen poikansa liikkeit. -Ei hätää äiti kävin vain kusella ja pesemässä itseni, sanoo mies. -Ja sinä onneton kastelit kääreen, joten se tulee vaihtaa välittömästi, nainen sanoo muittamutkitta ja alkaa touhuamaan kääreen kimpussa. -Ei siihen satu, joten kaikki on kunnossa, mies sanoo äitinsä

vastaamatta siihen jatkaen vaan kääreen pois ottamista. Nainen kuohahtaa pelästyneenä saaden sen pois. -Mikä nyt on? Mies kysyy ja tunnustelee olotilaansa ihmetelen, kun olkapäähän ei satu enää. -Sinun olkapääsi! Nainen sanoo järkyttyneeltä kuulostaen poikansa korviin ja niin ollen miehen laskien oikean kätensä vasemmalle olkapäälleen, jossa huomaa ettei ole enää haavaa vaan terve vahingoittumaton iho. Nyt miehen koko kehon läpi lyö kylmät väreet ja tuntee karvojensa nousevan pystyyn, sillä ihmeparantumiset tietää aina, jotain epätavallisen pahaa, joten se ulkona ollut hahmo on kironnut hänet. -Kuules äiti minulla olisi kysyttävää sinulta, mies sanoo äitinsä katsoen häntä niin pahasti kuin olisi haukkunut ennemmin äitiään kuin kertonut pojallaan olevan asiaa. -Ala nyt nukkumaan niin puhutaan aamulla sitten, nainen sanoo nopeasti ja menee omaan vuoteeseensa makoilemaan selkä poikaansa päin käännettynä. -Tunnetko miehen nimeltä Aslekem? mies puhuu välittämättä odottaa aamuun asti puhumista aavistaen asian olevan hyvin salattu häneltä, kun siitä ei oltu kerta koskaan puhuttu. Nainen kääntyy poikaansa päin nopeasti näyttäen kalvaneen pahoinvoivalta. -Monia satoja vuosia salassa elänyt klaani nimeltä MÅGME, joka oli kveeni sukuinen yhteisö Pohjois-Norjan vuoristokylässä, jotka kohtasi Ihmissyöjiksi nimitettyjä olentoja, jotka hyökkäsivät heidän pieneen kylään ensimmäisen kerran 1765, kun Anna oli nähnyt unen kauhun olentojen tulevan kylään, joten pyysi heitä lähtemään kylästä ettei niin kävisi, mutta häntä ei uskottu ja seuraavana päivänä se enne toteutui monien kuollen. Koko se yö oli taistelukäynnissä, jossa kylän viimeiset elossa olijat voimalliset maagit antoivat ylivoimaisen kylään tunkeutuvalla vierasmaalaiselle Shamaanille ja hänen seuraajilleen sulkien nämä vankeuteen. Tunkeutuja Shamaani oli tarttunut Annaa ranteesta, koska sai kuulla Annalta tieneen tulevasta verilyölystä ja tahtoi enneunen näkijän kyvyn itselleen. Shamaani aikoi tappaa Annan ja juoda hänen verensä, mutta ei onnistunut siinä, kun Anna oli käyttänyt tehokkaasti hampaitaan päästen irti shamaanin otteesta, josta teosta tulisi olemaan hänelle enemmän hyötyä kuin uskoikaan, kun hän maistoi suussaan shamaanin etovan veren ja se antoi Annalle hänen pitkän iän. Luulempa shamaanin veren myös tehneen tuhojaan Annan ennustajan voimalle, sillä enneunia ei enää tullut yhtä säännöllisesti ja ei tarkkaa ajankohtaa voinut arvata. Shamaanin silloinen hyökkäys onnistui ja tappaen raakalaismaisesti lähes heidät kaikki paitsi kaksi: taitavan suurnoidan Annan ja noidan 16-vuotiaan oppipojan nimeltään Aslekem, joka oli kyläyhteisön päälikön pojanpoika. Anna oli tiennyt ettei voittaisi yksin taistelua olentoja vastaan, joten päätti välttää sen sulkien uloskäynnin laakson kehdoissa olevaan kylään, jonka on määrä kestää tarpeeksi kauan, jotta olisi keksinyt keinon tuhota nuo kaikki maan päältä, mutta valitettavasti hän epäili ettei hänen aikanaan niin tapahdu vaan jälkipolvien tulisi ottaa siitä vastuunsa kuten oppipoikansa toivoi tekevän, kun aika tulisi. Anna ja oppipoikansa matkasivat tänne Suomen maaperälle yhteen monista sen syrjäisistä kolkista, jossa alkoi välittömästi jatkaa pojan opetusta. Anna oli nähnyt 22-vuotta sitten unen, että sinetti raudat kalliossa poistettiin ja sen pystyi tekemään vain ulkoa käsin. Oli nähnyt miten nuo rautojen pois ottajat menettivät sielunsa, jotka syötiin ja sen tilalle saivat kehoihinsa kuin loisina henkiä, joilla kaikki oli vahva tukija puolellaan ja hän salli saada omat ominaisuutensa täysin käyttöön uudessa ruumiissaan. "Tiedän että näet meidät, mutta et voi tehdä mitään ettei näin tapahdu, kun ihmismieli on heikko ja ruumiinsa vieläkin sitä heikompi, kun ei saa ruokaa kokien tuskaista nälkää tai niin kuin sinä joka on vanha ja hauras, jolla ei ole enää voimia yhtään mihinkään" terävä hampainen suu oli puhunut unessa nauraen ja saanut muorin sydäntä puristamaan kuin kourallaan minkä löi syvälle tämän vasemmalle puolelle sydämen kohdalle ennen unen päättymistä. Tuon unen saaneen muorin päättämään oppipojan olevan aika muuntautua kahdella jalalla kulkevaan hahmoonsa ja kaikki oli mennyt hyvin aluksi suden hahmossaan puhuneen selvästi muorille ettei se ollutkaan niin vaikeaa mitä oli aluksi luullut. Heti nuo sanat lausuttuaan oli silmänsä pyörähtäneet päässään ja oli näyttänyt hampaitaan oppiäidilleen käyttäytyen kuin ei tuntisi häntä. Hätiköinti oli ollut tuossa hetkessä suuri virhe ja oli lähtenyt kävellä oppipoikaansa kohti, mutta tämä olikin loikannut muoria vasten ja kaatanut maahan paeten. Muorilla kadutti tuo hetki sillä tavoin olleen liian

Nälän hädät tuovat tullessaan kurjuutta, josta vuonna 1868 Suomen Pohjoisen Lapin maaperälle saapuessaan tulee riivaavien ja kannibaalien piirteitä ihmisiin. Alkukantainen järjettömyys valitsee ihmisruumiiden seasta niistä kyvykkäimmät astiat, jotka kylvää ympärilleen kuolemaa ja pelkoa.

Dolf on Anna noidan maailmaan auttama vahva poika, joka tehtävän on saanut tuhota ihmiskunnan varjoissa elävät saastuneet sielut, jotka ovat syntyneet kaukana munaisuudessa.